KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

KOM(91) 68 endelig udg. - SYN 333

Bruxelles, den 23. april 1991

Forslag til

RÅDETS DIREKTIV

OM OVERVÅGNING AF OG KONTROL MED KREDITINSTITUTTERS STORE ENGAGEMENTER

(forelagt af Kommissionen)

BEGRUNDELSE

A. Generelle betragtninger

Risikospredning er en gylden regel inden for al finansiel virksomhed. Det er en af tilsynsmyndighedernes vigtigste opgaver at sikre, at denne gyldne regel også overholdes af kreditinstitutterne. Når der er tale om debitorrisici, vil kreditinstituttets uafhængighed kunne blive bragt i fare, hvis det i for høj grad har koncentreret sine engagementer om en og samme debitor, og hvis denne ikke er i stand til at indfri sine forpligtelser, kan det påføre kreditinstituttet så store tab, at der er fare for dets stabilitet.

Risikospredning er således en meget væsentlig tilsynsregel, der bør harmoniseres på EF-plan, hvilket i øvrigt blev nævnt allerede i Kommissionens Hvidbog om gennemførelsen af det indre marked. Men der er også en anden grund til, at reglerne herom bør harmoniseres, nemlig nødvendigheden af at undgå åbenlyse konkurrenceforvridninger. Eftersom regler om risikospredning hovedsagelig har til formål at begrænse størrelsen af et kreditinstituts engagementer med en enkelt kunde, ville andre kreditinstitutter få konkurrencefordele, hvis de var underlagt mere lempelige regler.

Inden for rammerne af hvidbogsprogrammet vedtog Kommissionen allerede i 1986 en henstilling om store engagementer[1] for gradvis at forberede kreditinstitutterne og medlemsstaterne på mere bindende normer. I en af betragtningerne i denne henstilling bebudede Kommissionen udtrykkeligt, at den senere ville fremlægge et direktivforslag herom. Nu, hvor vi nærmer os det indre marked i 1992, og hvor også repræsentanterne for de nationale tilsynsmyndigheder i Det Rådgivende Udvalg for Banklovgivning har givet udtryk for tilslutning hertil, må tiden være inde til at få vedtaget et direktiv herom.

Vedlagte direktivforslag, der hermed forelægges Kommissionen til godkendelse, indeholder normer, der er strengere end i henstillingen. Blandt de vigtigste af disse regler kan nævnes, at den absolutte grænse for engagementer indgået med en enkelt debitor fastsættes til 25% af det långivende kreditinstituts egenkapital (mod 40% i henstillingen), medens grænsen for, hvornår et engagement anses at være et stort engagement, er blevet nedsat til 10% af det långivende pengeinstituts egenkapital (mod 15% i henstillingen).

Denne skærpelse af reglerne er foretaget bl.a. for at imødekomme et udbredt ønske i Det Rådgivende Udvalg for Banklovgivning og stemmer desuden også overens med indholdet i den rapport om "god pengeinstitutpraksis", som Basel-Komitéen fremlagde på den nyligt afholdte verdenskonference for banktilsynsmyndigheder i Frankfurt. Strengere normer vil helt klart skabe større soliditet og stabilitet i EF's banksystem. I øvrigt kan en grænse på 25% af det långivende kreditinstituts egenkapital på ingen måde anses at være

1) Kommissionens henstilling af 22. december 1986 om overvågning af og kontrol med kreditinstitutters store engagementer, EFT nr. L 33 af 4.2.1987, s. 10.

for lavt sat, for hvis en bank har indgået et engagement med en enkelt debitor på 25% af sin egenkapital, og denne ikke er i stand til at indfri sine forpligtelser, vil banken kunne miste en fjerdedel af sin egenkapital, hvilket er temmelig meget og ideelt burde reduceres yderligere. Der er i øvrigt tale om et loft, og kreditinstitutterne bør udvise så megen disciplin, at de ikke når op på eller nærmer sig dette loft, medmindre der er tale om helt sikre engagementer.

Man må imidlertid være klar over, at en så stor nedsættelse af den øvre grænse i forhold til den, der var fastsat i henstillingen, kan give anledning til tilpasningsproblemer for visse kreditinstitutter eller for visse banksystemer eller dele af banksystemer, hvis strukturer ikke er så højt udviklede. Desuden vil det heller ikke altid være muligt for kreditinstitutter, der er bundet af deres aftaler med låntagerne, omgående at nedbringe allerede indgåede engagementer, som overstiger 25% af egenkapitalen. Derfor er der i vedlagte forslag indføjet en bestemmelse om, at de kompetente myndigheder kan give kreditinstitutterne en frist på højst 5 år til at få nedbragt allerede indgåede engagementer til under 25%, og at lån med længere løbetid, som kreditinstituttet har ydet efter en bindende aftale med låntageren, kan løbe videre indtil deres forfaldstidspunkt.

B. Kommentarer til de enkelte artikler

Artikel 1: Definitioner

Definitionerne i denne artikel bygger i alt væsentligt på definitionerne i andre EF-direktiver eller direktivforslag inden for banksektoren, som er bibeholdt ud fra ønsket om at sikre sammenhængen mellem disse.

Forslaget indeholder imidlertid også to helt nye definitioner, som fortjener at blive særskilt omtalt.

Den første er definitionen på et "engagement" (litra h) i definitionerne). I Kommissionens ovennævnte henstilling blev et engagement defineret som enhver kreditfacilitet - hvad enten den er udnyttet eller ej - som kreditinstituttet har indrømmet en kunde eller en gruppe af indbyrdes forbundne kunder, uanset om den fremgår af balancen eller ej, herunder indbefattet de forpligtelser og eventualforpligtelser, der af de respektive kompetente myndigheder anses for relevante, når det pågældende instituts identificerbare risici skal vurderes. I et bilag til henstillingen blev der givet en vejledende liste over engagementer.

I mellemtiden har man fået vedtaget direktivet om solvensnøgletal[1], der indeholder en detaljeret liste over risici. Ved at henvise til denne liste kan man opnå en både mere præcis og mere bindende definition på engagementer. Det må dog understreges, at det kun er de forskellige risici som sådanne, der er taget fra direktivet om solvensnøgletal, uden hensyntagen til den vægtning efter debitorrisiko eller den med transaktionen forbundne risiko, der i solvensnøgletalsdirektivet tillægges disse engagementer. I direktiv 89/647/EØF tjener denne risikovægtning og disse risikograder ikke til måling af risikoen i forbindelse med engagementer indgået med en enkelt kunde, men derimod til at opstille et generelt solvenskrav for kreditinstitutters kreditrisici. I betragtning af selve det underliggende formål med reglerne om risikospredning (som er at begrænse et kreditinstituts maksimale risiko for tab på en bestemt debitor) vil det ud fra almindelige forsikrighedsprincipper være mest hensigtsmæssigt, at engagementerne medregnes til deres nominelle værdi uden nogen vægtning.

---

1) Rådets direktiv 89/647/EØF af 18. december 1989 om solvensnøgletal for kreditinstitutter, EFT nr. L 386 af 30.12.1989, s. 14.

Det bemærkes desuden, at der i definitionen på engagementer også indgår garantiforpligtelser ved emission af værdipapirer. Det beløb, der skal tages hensyn til, er kreditinstituttets nettoengagement, dvs. med fradrag af den andel, der er afgivet til andre kredit- eller finansieringsinstitutter.

Den anden nye definition i forslaget drejer sig om begrebet "gruppe af indbyrdes forbundne kunder" (litra m) i artikel 1). Denne definition ligger meget tæt op ad den, der fandtes i henstillingen fra 1986. I definitionens første del tales der om en bestemmende indflydelse, som defineret i ellevte led i artikel 1. I anden del er der derimod tale om en faktisk indbyrdes afhængighed, der beror på visse forbindelser, som forslaget opregner vejledende eksempler på. Det er op til de kompetente myndigheder at vurdere kreditinstitutternes gruppering af engagementer i henhold til de nationale regler, der vedtages til gennemførelse af artikel 1, og tage stilling til, om en konkret gruppering rent faktisk stemmer overens med EF-definitionens ånd og bogstav. For at give de kompetente myndigheder det nødvendige spillerum på et område, hvor vurderingen må foretages ud fra økonomiske snarere end juridiske kriterier, præciseres det, at der i de tilfælde, hvor der ifølge definitionen antages at bestå ét samlet engagement, kun er tale om relative formodninger, som vil kunne afkræftes, hvis det modsatte bevises.

Artikel 2: Anvendelsesområde

Direktivet finder anvendelse på kreditinstitutter, der har fået meddelt tilladelse jf. artikel 3 i direktiv 77/780/EØF af 12. december 1977 (første bankdirektiv)[1)], dvs. alle kreditinstitutter i EF. Medlemsstaterne kan dog undlade at anvende direktivet på:

1) EFT nr. L 322 af 17.12.1977, s. 30.

- kreditinstitutter, som permanent er undtaget fra første bankdirektiv (der er hovedsagelig tale om centralbanker, postgirokontorer og visse særlige typer institutter i de enkelte medlemsstater)

- kreditinstitutter, der permanent er tilknyttet og kontrolleret af et centralt organ etableret i samme medlemsstat, og som opfylder betingelserne i artikel 2, stk. 4, litra a), i direktiv 77/780/EØF. Uden at dette får virkning for direktivets anvendelse på det centrale organ, skal helheden bestående af centralorganet og de tilknyttede institutioner i så fald underlægges et globalt tilsyn for så vidt angår store engagementer.

Artikel 3: Indberetning om store engagementer

Tilsynet med store engagementer kan naturligvis kun blive effektivt, hvis disse regelmæssigt indberettes til de kompetente myndigheder. Reglerne herom er indeholdt i artikel 3.

I artikel 3, stk. 1, fastsættes det, at store engagementer skal indberettes til de kompetente myndigheder. Medlemsstaterne kan efter eget valg foreskrive en af følgende fremgangsmåder:

- alle store engagementer indberettes mindst en gang om året med løbende indberetning af alle ændringer i forhold til den årlige indberetning i årets løb

- alle store engagementer indberettes mindst fire gange om året.

Den første af disse to fremgangsmåder fandtes ikke i henstillingen, men bygger på et forslag til Kommissionen fra Det Rådgivende Udvalg for Banklovgivning.

Med hensyn til den anden fremgangsmåde er indberetningshyppigheden blevet sat til fire gange om året i stedet for én gang om året som i henstillingen. Dette er fundet nødvendigt, fordi et effektivt tilsyn med store engagementer forudsætter, at de indberettes til tilsynsmyndighederne tilstrækkelig hyppigt. I øvrigt indeholdt allerede henstillingen også en betragtning, hvori de kompetente myndigheder blev opfordret til at fastsætte hyppigere indberetning.

Medlemsstaterne kan i deres nationale lovgivning vælge mellem enten at foreskrive en af disse fremgangsmåder eller at åbne mulighed for dem begge, og i sidstnævnte tilfælde vil de også kunne bestemme, om det skal være de kompetente myndigheder eller kreditinstituttet selv, der skal vælge mellem de to metoder.

I stk. 2 fastsættes det, at et engagement indgået med en enkelt kunde eller gruppe af indbyrdes forbundne kunder betragtes som stort, når det når op på 10% eller mere af det långivende kreditinstituts egenkapital. I henstillingen var denne tærskel sat til 15%. Den er blevet sænket ud fra et generelt ønske om at gøre tilsynet med store engagementer mere bindende, for derigennem at styrke stabiliteten i EF's banksektor. Og mere specifikt er det også logisk, at når den øvre grænse for enkeltengagementer sættes ned (se bemærkningerne til artikel 4, stk. 1), må også tærsklen for, hvornår der skal foretages indberetning, sættes ned. I nogle lande er den allerede sat til 10%, og Kommissionen mener, at erfaringerne i disse lande ikke tyder på, at det vil føre til øget bureaukrati. Eftersom direktivforslaget i øvrigt fastsætter, at alle store engagementer tilsammen højst må udgøre 800% af egenkapitalen (jf. artikel 4, stk. 3), vil der teoretisk højst kunne blive tale om indberetning af 80 engagementer. I øvrigt vil denne indberetning uden vanskeligheder kunne foregå via edb.

På et andet punkt vil nedsættelsen af indberetningstærsklen til 10% i øvrigt tværtimod føre til en lempelse af de administrative byrder. Kommissionen har nemlig ikke bibeholdt stk. 3 og 4 i den tidligere artikel 3 i henstillingen, ifølge hvilke et kreditinstitut skulle foretage indberetning af sine ti største engagementer, også selv om kreditinstituttet ikke havde nogen "store" engagementer. Det Rådgivende Udvalg for Banklovgivning var enig med Kommissionen i, at dette ville være formålsløst, når begrebet "store engagementer" blev udvidet. Og eftersom direktivforslaget jo tager sigte på spredning af store engagementer, skal det pr. definition ikke omfatte tilsynet med engagementer i kreditinstitutter, der ikke har indgået nogen engagementer på over 10% af deres egenkapital.

Artikel 4

Stk. 1

Ifølge denne bestemmelse, som indtager en central plads i direktivforslaget, må et kreditinstitut ikke med en enkelt kunde eller kundegruppe indgå engagementer for beløb, der tilsammen overstiger 25% af kreditinstituttets egenkapital. Dette loft er blevet sænket betydeligt i forhold til henstillingen, hvor grænsen var 40%. Rent bortset fra at det nu, mere end 4 år efter vedtagelsen af henstillingen, som kun var et første skridt på vejen, er helt logisk at skærpe disse normer, må det også understreges, at denne skærpelse er sket efter udtrykkelig anmodning fra et stort flertal i Det Rådgivende Udvalg for Banklovgivning, der dog ønskede, at der blev indført en overgangsperiode for allerede indgåede engagementer (se artikel 6 nedenfor). En øvre grænse på 25% stemmer også overens med indholdet i den rapport, Basel-Komitéen om banktilsyn fremlagde på Verdenskonferencen i Frankfurt i oktober 1990.

En øvre grænse på 25% kan ikke siges at være sat for lavt, eftersom den betyder, at et kreditinstitut selv uden at overskride denne grænse i værste fald kan miste en fjerdedel af sin egenkapital. Det er et betydeligt tab, som ud fra en idéel betragtning bør mindskes yderligere. Det vil sige, at der er tale om en øvre grænse for sikre engagementer, og at kreditinstitutterne bør udvise så megen disciplin, at de kun når op på eller nærmer sig denne grænse, når der er tale om sikre engagementer.

Stk. 2

Banktilsynsmyndighederne har erfaring for, at lån til virksomheder, der er associeret med kreditinstituttet, ofte er forbundet med større risiko. Det Rådgivende Udvalg for Banklovgivning opfordrede i sin tid udtrykkeligt Kommissionen til at fastsætte en lavere grænse for engagementer indgået med associerede virksomheder (kreditinsituttets moderselskab og søsterselskaber, dvs. andre datterselskaber af dette moderselskab). I første omgang var det i øvrigt blevet overvejet at indføje en bestemmelse herom i direktivforslaget om tilsyn med kreditinstitutter på et konsolideret grundlag[1)], men som det anføres i fjerde betragtning i dette forslag, fandt man det bedre at afgøre dette spørgsmål på mere generel vis i det fremtidige direktiv om store engagementer.

Kommissionen har fastsat denne lavere grænse til 20% (i stedet for den almindeligt gældende grænse på 25% i stk. 1).

Stk. 6 og 7 (se nedenfor) indeholder en række undtagelsesbestemmelser hertil.

1) KOM(90) 451, EFT nr. C 315 af 14.12.1990, s. 15.

Stk. 3

Kommissionen har bibeholdt grænsen for alle kreditinstituttets store engagementer på 800% af egenkapitalen som i henstillingen. Men eftersom begrebet store engagementer er blevet udvidet (jf. artikel 3, stk. 2), er der indirekte tale om en skærpelse.

En øvre grænse for de kumulerede engagementer må betragtes som et uundværligt supplement til den øvre grænse for enkeltengagementer, når det drejer sig om at fastlægge regler for store engagementer. Ved at fastsætte grænser for indgåelse af enkeltengagementer opnår man sikkerhed for, at intet enkelt engagement overstiger den fastlagte grænse, men det har ingen virkninger for risikospredningen inden for alle kreditinstituttets engagementer. En totalgrænse på 800% bevirker derimod, at et kreditinstitut højst kan have 80 store engagementer og højst 32 engagementer, der når op på grænsen for enkeltengagementer på 25% af egenkapitalen.

Stk. 4

Det fastsættes her, at medlemsstaterne har foreskrive strengere grænser end de i stk. 1, 2 og 3 fastsatte.

Stk. 5

I stk. 5 fastsættes det, at de i stk. 1, 2 og 3 fastsatte grænser til enhver tid skal overholdes. Skulle det ske, at disse grænser overskrides - hvilket kunne ske uforsætligt - må det ifølge denne bestemmelse kun ske under særlige omstændigheder af midlertidig karakter, og i så fald skal de kompetente myndigheder fastsætte en frist, inden for hvilken kreditinstituttet skal have bragt forholdene i orden.

Stk. 6

Denne bestemmelse giver medlemsstaterne mulighed for helt eller delvis at dispensere fra den særlige 20%-grænse i stk. 2 for engagementer indgået med det finansieringsselskab, som er kreditinstituttets moderselskab, og

engagementer indgået med andre datterselskaber af dette finansieringsselskab, når disse enten er kreditinstitutter, finansieringsinstitutter eller virksomheder, der udøver accessorisk bankvirksomhed.

Den formodning om øget risiko, der ligger til grund for indførelsen af den særlige grænse på 20% for engagementer indgået med associerede virksomheder, gør sig ikke nødvendigvis gældende, når engagementet er indgået med banker eller andre finansieringsinstitutter inden for samme koncern. Men i så fald bør organisationen i denne koncern være således tilrettelagt, at disse enheder kan indgå i et konsolideret tilsyn i overensstemmelse med reglerne i det fremtidige direktiv herom (jf. henvisningerne til Kommissionens direktivforslag ovenfor).

Stk. 7

Denne bestemmelse giver medlemsstaterne mulighed for helt eller delvis at dispensere fra grænserne i stk. 1, 2 og 3 (men ikke indberetningspligten i artikel 3) for engagementer indgået med:

- kreditinsituttets moderselskab, når dette også er et kreditinstitut. Opfattelsen er, at det ikke vil være rimeligt at begrænse et datterselskabs muligheder for at stille kapital til rådighed for moderselskabet. Betingelsen her er naturligvis også, at kreditinstituttet er underlagt et konsolideret tilsyn i overensstemmelse med reglerne i EF-direktivet herom, eller, hvis moderselskabet er beliggende i et tredjeland, et tilsvarende tilsyn

- kreditinstituttets egne datterselskaber, når disse er enten kreditinstitutter, finansieringsinstitutter eller virksomheder, der udøver accessorisk bankvirksomhed. Eftersom der er tale om aktiviteter, kreditinstituttet kunne udøve direkte, er der ingen grund til at begrænse dets mulighed for at finansiere sine datterselskaber. Også her er dispensation betinget af, at de pågældende datterselskaber indgår i det konsoliderede tilsyn med moderselskabet.

Stk. 8

Denne bestemmelse giver medlemsstaterne mulighed for helt eller delvis at dispensere fra grænserne i stk. 1, 2 og 3 for en række specifikke engagementer.

De første seks led (litra a)-f)) omhandler engagementer indgået direkte eller indirekte med centralregeringer og centralbanker i zone A samt De Europæiske Fællesskaber. Intet EF-land har begrænset kreditinstitutternes adgang til at indgå engagementer med staten og ser heller ikke ud til at overveje at gøre det. I betragtning af det forbud mod forskelsbehandling, der gælder inden for EF, må dette under alle omstændigheder også gælde for engagementer indgået med andre medlemsstater. Men af samme årsager som dem, der blev lagt til grund i førnævnte direktiv 89/647/EØF og i direktiv-forslaget om kravene til investeringsselskabers og kreditinstitutters kapitalgrundlag[1)], forekommer det rimeligt at lade dette gælde for et større geografisk område, nemlig zone A som defineret i direktiv 89/647/EØF.

I litra g) og h) er der tale om tilfælde, hvor risikoen kan anses at være reduceret, om ikke elimineret, nemlig når engagementet er sikret ved indlån i kontanter eller indlånsbeviser i det långivende kreditinstitut.

Litra i) omhandler fordringer med en løbetid på højst 1 år på andre kreditinstitutter. Denne bestemmelse tager sigte på interbanktransaktioner. Der er tale om et marked for professionelle bankfolk, der kender hinanden, hvor der må være en vis fleksibilitet, hvis det skal kunne fungere, og Kommissionen finder det derfor ikke på indeværende stadium hensigtsmæssigt at fastsætte en harmoniseret grænse på EF-plan for engagementer indgået på dette marked.

1) KOM(90) 141, EFT nr. C 152 af 21.6.1990, s. 6.

Samme betragtninger ligger til grund for litra j), der tager sigte på visse veksler og egne veksler, og for litra k), der omhandler de i artikel 22, stk. 4, i Rådets direktiv 85/611/EØF (investeringsinstitutter)[1] definerede obligationer.

Litra l) omhandler kooperative banker eller sparekasser, der indgår i et net med centraliseret likviditetsforvaltning.

Stk. 9

Denne bestemmelse omhandler engagementer indgået direkte eller indirekte med medlemsstaternes regionale og lokale myndigheder. Da disse i princippet er forbundet med en lavere risiko, åbnes der mulighed for en 20%-vægtning, og på de i artikel 7 i direktiv 89/647/EØF fastsatte betingelser kan der også anvendes en nulvægtning. Da regionale og lokale myndigheder i lande uden for EF kan have meget forskelligartet status, finder Kommissionen det ikke hensigtsmæssigt, at dette skal gælde for hele zone A.

Stk. 10

I denne bestemmelse fastsættes det generelle princip, at hvis tredjemand til de kompetente myndigheders tilfredshed har stillet sikkerhed for et engagement indgået med en kunde, kan de kompetente myndigheder betragte dette engagement som været indgået med vedkommende tredjemand i stedet for med kunden. Hvor et kreditinstitut f.eks. har indgået et engagement på 50 med kunde A og 20 med kunde B, men hvor kunde B stiller garanti for 10 af A's gæld til kreditinstituttet, kan engagementet med A og B beregnes således:

- A: 40
- B: 30.

1) EFT nr. L 375 af 31.12.1985, s. 3.

Artikel 5: Tilsyn på konsolideret og ikke-konsolideret grundlag

Denne artikel bygger på reglerne i det allerede vedtagne direktiv 89/647/EØF om solvensnøgletal, nærmere betegnet på dette direktivs artikel 3, stk. 2-6.

Stk. 1 omhandler kreditinstitutter, der hverken er moder- eller datterselskaber.

Stk. 2 fastsætter det princip, at bestemmelserne i artikel 3 og 4 gælder på et konsolideret grundlag.

Stk. 3 indeholder reglerne for tilsyn på ikke-konsolideret grundlag, når kreditinstituttet er et moderselskab og dets datterselskaber er etableret i samme medlemsstat.

Stk. 4 omhandler tilsyn på ikke-konsolideret grundlag med datterselskaber oprettet i andre medlemsstater.

Stk. 5 åbner mulighed for indgåelse af bilaterale aftaler, hvorved de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor datterselskabet er beliggende, kan lade de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor moderselskabet er beliggende, overtage tilsynet.

Artikel 6: Overgangsbestemmelser vedrørende overskridelser af øvre grænser

Artikel 6 tager sigte på engagementer, der er indgået forud for direktivets offentliggørelse i EF-Tidende, og som overskrider de i direktivet fastsatte grænser. Det forekommer rimeligt at fastsætte overgangsbestemmelser for disse engagementer for at give kreditinstitutterne tid til at finde frem til en løsning, der ikke ødelægger deres forhold til kunderne. Desuden kan kreditinstitutterne være bundet af aftaler med låntagerne, således at de ikke nødvendigvis er i stand til hurtigt at nedbringe disse engagementer.

I stk. 1 fastsættes, før hvilket tidspunkt engagementet skal være indgået for at falde ind under overgangsbestemmelsrene - nemlig før den dato, hvor direktivet er offentliggjort i EF-Tidende. At netop denne dato er valgt, beror på den betragtning, at fra det tidspunkt, hvor direktivet er offentliggjort, må kreditinstitutter ikke længere indgå engagementer, der overstiger de grænser, som senere kommer til at gælde.

I stk. 1 opfordres de kompetente myndigheder desuden til at kræve, at det pågældende kreditinstitut tager skridt til at få det eller de pågældende engagementer nedbragt til det niveau, der tillades i henhold til direktivets bestemmelser.

I henhold til stk. 2 skal nedbringelsen af overskydende engagementer iværksættes og afsluttes inden for en frist, de kompetente myndigheder fastsætter ud fra hensyn til en forsvarlig forvaltning og en fair konkurrence. De kompetente myndigheder skal underrette Kommissionen og Det Rådgivende Udvalg for Banklovgivning om den tidsplan, der er fastsat for denne nedbringelse.

I henhold til stk. 4 må dette tidsrum dog ikke overstige 5 år regnet fra den i artikel 8, stk. 1, fastsatte dato, dvs. 1. januar 1993, dog således, at lån med længere løbetid, som kreditinstituttet har ydet efter en bindende aftale med låntager, kan videreføres indtil deres forfaldstidspunkt.

I stk. 3 fastsættes det, at et kreditinstitut kun kan indrømmes yderligere frist efter stk. 2, når det ikke har truffet dispositioner - dvs. at hovedvægten lægges på det forsætlige element i handlingen - som kan føre til en forøgelse af engagementerne i forhold til deres niveau på datoen for direktivets offentliggørelse i EF-Tidende.

(3)

Endelig indeholder stk. 5 en særlig bestemmelse, som medlemsstaterne kan anvende på de særlige kategorier af kreditinstitutter, der er omhandlet i artikel 4, stk. 2, i direktiv 89/646/EØF. Baggrunden for denne bestemmelse er, at da disse kreditinstitutter ofte kun råder over en ret begrænset egenkapital, vil en øjeblikkelig anvendelse af 25%-grænsen på dem kunne resultere i en alt for brat nedgang i deres kreditgivningsvirksomhed. Den ordning, der fastlægges i stk. 5, kan sammenfattes således:

- i perioden fra 1. januar 1993 til 31. december 1997 kan 25%-grænsen efter artikel 4, stk. 1, forhøjes til 40% for disse kreditinstitutter, og alle nye engagementer, de indgår, vil således være underlagt 40%-grænsen

- engagementer indgået før direktivets offentliggørelse i EF-Tidende kan - uanset deres størrelse - opretholdes indtil den 31. december 1997, og den eneste betingelse herfor er, at de ikke øges i forhold til deres niveau ved direktivets offentliggørelse

- 25%-grænsen træder i kraft den 1. januar 1998 for alle nye engagementer

- de engagementer, der består ved udløbet af den maksimale "overgangs-periode" på fem år (altså i princippet engagementer, der er indgået før 31. december 1997, og som udgør mellem 25% og 40% af egenkapitalen), kan opretholdes i højst tre år, dvs. indtil den 31. december 2000, også her på den betingelse, at de ikke forøges

- fra 1. januar 1998 vil disse kreditinstitutter således ikke kunne have engagementer på over 40% af egenkapitalen, og fra 1. januar 2001 ingen engagementer på over 25% af egenkapitalen

- efter reglen i stk. 4 kan kreditter med længere løbetid - dvs. kreditter, der først forfalder efter ovennævnte datoer - hvor kreditinstituttet er bundet af aftale med låntageren, dog under alle omstændigheder videreføres, indtil de forfalder.

Artikel 7: Senere ændringer

I stk. 1 fastsættes det, på hvilke områder proceduren for tekniske ændringer af direktivet finder anvendelse. De tre første led omhandler tilpasning af definitioner eller terminologi. Fjerde led drejer sig om hyppigheden for indberetning af store engagementer (artikel 3, stk. 1). Femte led omhandler præcisering eller udvidelse af undtagelsesbestemmelserne i artikel 4, stk. 5-9. Og sjette led vedrører endelig maksimumfristen for nedbringelse af overskydende engagementer indgået forud for direktivets offentliggørelse i EF-Tidende. Denne maksimale frist er som fastsat i artikel 6, stk. 4, på fem år.

Proceduren herfor fastlægges i stk. 2, og der er tale om procedure III, variant a, i Rådets afgørelse 87/373/EØF af 13. juli 1987 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen.

Artikel 8: Afsluttende bestemmelser

I stk. 1, første afsnit, fastsættes det, at medlemsstaterne skal efterkomme direktivet den 1. januar 1993.

I andet afsnit fastsættes, det, at når medlemsstaterne vedtager de fornødne interne bestemmelser herom, skal der henvises til dette direktiv, eller de skal ledsages af en sådan henvisning ved offentliggørelsen.

I stk. 2 bestemmes det, at teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, medlemsstaterne vedtager, skal meddeles Kommissionen.

Artikel 9

Der er tale om den sædvanlige passage om, at direktivet er rettet til samtlige medlemsstater.

Forslag til

RÅDETS DIREKTIV

OM OVERVÅGNING AF OG KONTROL MED KREDITINSTITUTTERS STORE ENGAGEMENTER

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR -

under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, særlig artikel 57, stk. 2, første og tredje punktum,

under henvisning til forslag fra Kommissionen[1],

i samarbejde med Europa-Parlamentet[2],

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg[3], og

ud fra følgende betragtninger:

Dette direktiv er i overensstemmelse med de mål, der er fastsat i Kommissionens Hvidbog om gennemførelsen af det indre marked[4];

de væsentligste tilsynsregler bør harmoniseres, medlemsstaterne bør således frit kunne fastsætte strengere bestemmelser end de, der foreskrives i dette direktiv;

dette direktiv har været genstand for samråd i Det Rådgivende Udvalg for Banklovgivning, som i henhold til artikel 6, stk. 4, i Rådets direktiv 77/780/EØF af 12. december 1977 om samordning af lovgivningen om adgang til

---

1)
2)
3)
4) KOM(85) 310.

at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut[1], senest ændret ved direktiv 89/646/EØF[2], har til opgave at forelægge Kommissionen ethvert forslag, der tilsigter en samordning af de i medlemsstaterne anvendte nøgletal;

overvågning af og kontrol med kreditinstitutters engagementer indgår som et integreret led i tilsynet med disse institutter; hvis et kreditinstituts engagementer i alt for høj grad koncentreres på en enkelt kunde eller en enkelt gruppe af indbyrdes forbundne kunder, kan der opstå en uforsvarlig risiko for tab; dette må anses at være til skade for et kreditinstituts solvens;

fælles normer om overvågning af og kontrol med kreditinstitutters engagementer blev i første omgang indført ved en henstilling fra Kommissionen 87/62/EØF[3]; henstillingen blev valgt, fordi der herved åbnedes mulighed for gradvis at tilpasse de eksisterende ordninger og indføre nye ordninger uden at gribe forstyrrende ind i Fællesskabets banksystem; nu, hvor denne første etape er afsluttet, bør der i stedet vedtages et direktiv med bindende virkninger for samtlige kreditinstitutter i Fællesskabet;

på et integreret bankmarked med direkte konkurrence mellem kreditinstitutterne bør tilsynskravene være lige byrdefulde i hele Fællesskabet; det kan derfor ikke helt overlades til medlemsstaterne at fastlægge kriterierne for beregning af risikokoncentrationen, men der bør derimod fastsættes bindende retsregler herom på fællesskabsplan; fælles regler stener bedst Fællesskabets interesser, ved at undgå forskelle i konkurrencevilkårene og samtidig styrke Fællesskabets banksystem;

1) EFT nr. L 322 af 17.12.1977, s. 30.
2) EFT nr. L 386 af 31.12.1989, s. 14
3) EFT nr. L 33 af 4.2.1987, s. 10.

med hensyn til den specifikke opgørelsesmetode, der skal anvendes til risikovurdering, henvises der til bestemmelserne i Rådets direktiv 86/635/EØF af 8. december 1986 om bankers og andre finansieringsinstitutters årsregnskaber og konsoliderede regnskaber[1];

i Rådets direktiv 89/647/EØF af 18. december 1989 om solvensnøgletal for kreditinstitutter[2] er der fastlagt en klassificering af kreditinstitutternes forskellige kreditricisi; ved definitionen af, hvad der i dette direktiv skal forstås ved "engagementer", er det derfor rimeligt at henholde sig til denne klassificering; det er dog ikke hensigtsmæssigt at anvende den risikovægtning og de risikograder, der er opstillet i direktiv 89/647/EØF; formålet med denne vægtning og disse risikograder var at opstille et generelt solvenskrav for kreditinstitutters kreditrisici; formålet med dette direktiv om store engagementer er derimod at begrænse en kreditinstituts maksimale risiko for tab på en kunde eller gruppe af indbyrdes forbundne kunder; ud fra dette forsigtighedsprincip er det derfor mere hensigtsmæssigt at følge den fremgangsmåde, at alle engagementer som hovedregel skal medregnes til deres pålydende værdi, uden nogen risikovægtning eller klassificering efter risikograd;

når et kreditinstitut indgår engagementer med sit moderselskab eller med andre datterselskaber af dette moderselskab, bør forsigtighedsprincippet skærpes; alle kreditinstitutters engagementer bør forvaltes autonomt i overensstemmelse med god bankpraksis og helt uafhængigt af ethvert andet hensyn; i Rådets andet direktiv 89/646/EØF af 15. december 1989 om samordning af lovgivningen om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut og om ændring af direktiv 77/780/EØF er det fastsat, at dersom personer, der direkte eller indirekte besidder en kvalificeret andel af et kreditinstituts kapital, gør deres indflydelse gældende på en måde, der vil kunne skade en sund og forsigtig ledelse af instituttet, skal de

---

1) EFT nr. L 372 af 31.12.1986, s. 1.
2) EFT nr. L 386 af 31.12.1989, s. 14.

kompetente myndigheder træffe de fornødne foranstaltninger til at bringe denne situation til ophør; der bør desuden opstilles særlige regler for et kreditinstituts store engagementer med andre virksomheder inden for samme koncern, og disse regler bør være strengere end for andre engagementer; de skærpede regler bør dog ikke gælde, når moderselskabet er et finansieringsselskab eller et kreditinstitut, eller når søsterselskaberne er kreditinstitutter, finansieringsinstitutter eller virksomheder, der udøver accessorisk bankvirksomhed, når de alle indgår i et konsolideret tilsyn med kreditinstituttet; i så fald giver det konsoliderede tilsyn med hele koncernen tilstrækkelig sikkerhed for et effektivt tilsyn, uden at det er nødvendigt at fastsætte strengere normer for risikobegrænsning; dette vil samtidig kunne tilskynde kreditinstitutterne til at organisere sig på en sådan måde, at tilsynet med dem kan foregå på et konsolideret grundlag, hvilket er en ønskelig udvikling, da det åbner mulighed for et mere fuldstændigt tilsyn;

for de særlige kategorier af kreditinstitutter, der er omhandlet i artikel 4, stk. 2, i direktiv 89/646/EØF, bør grænsen på 25% af egenkapitalen dog træde i kraft i to etaper; i betragtning af disse kreditinstitutters ofte ret begrænsede egenkapital vil en øjeblikkelig anvendelse af 25%-reglen for deres vedkommende kunne føre til en for brat nedgang i deres kreditvirksomhed;

i direktiv 89/646/EØF tillægges Kommissionen gennemførelsesbeføjelser af samme art som dem, Rådet forbeholdt sig selv i direktiv 89/229/EØF af 17. april 1989 om kreditinstitutters egenkapital[1];

1) EFT nr. L 124 af 5.5.1989, s. 16.

under hensyn til de særlige forhold, der gør sig gældende i denne sektor, bør det i artikel 22 i direktiv 89/646/EØF omhandlede udvalg gives til opgave at bistå Kommissionen under udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges den efter procedure III, variant a), i Rådets afgørelse 87/373/EØF af 13. juli 1987 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen[1] -

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

1) EFT nr. L 197 af 18.7.1987, s. 33.

ARTIKEL 1

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

a) "kreditinstitut": et kreditinstitut som defineret i artikel 1, første led, i direktiv 77/780/EØF, herunder også dets filialer i tredjelande, samt enhver offentlig eller privat virksomhed, herunder også dens filialer, som falder ind under definitionen i artikel 1, første led i direktiv 77/780/EØF, og som er meddelt tilladelse i et tredjeland

b) "kompetente myndigheder": kompetente myndigheder som defineret i artikel 1, niende led, i direktiv ..... [tilsyn med kreditinstitutter på et konsolideret grundlag]

c) "moderselskab": en modervirksomhed som defineret i artikel 1 og 2, i Rådets direktiv 83/349/EØF[1)]

d) "datterselskab": en dattervirksomhed som defineret i artikel 1 og 2, i direktiv 83/349/EØF; ethvert datterselskab af et datterselskab anses også som værede et datterselskab af det moderselskab, som står i spidsen for disse foretagender

e) "finansieringsselskab": en virksomhed som defineret i artikel 1, tredje led, i direktiv ..... (tilsyn med kreditinstitutter på et konsolideret grundlag)

---

1) EFT nr. L 193 af 18.7.1983, s. 1.

f) "finansieringsinstitut": en virksomhed som defineret i artikel 1, sjette led, i andet direktiv 89/646/EØF

g) "virksomhed, der udøver accessorisk bankvirksomhed": en virksomhed som defineret i artikel 1, femte led, i direktiv ..... [tilsyn på et konsolideret grundlag]

h) "engagement": de i artikel 6 og bilag I og III i direktiv 89/647/EØF opregnede aktivposter og ikke-balanceførte poster, uden anvendelse af den i disse bestemmelser fastsatte vægtning; de i nævnte bilag III omhandlede risici beregnes efter den metode, der er beskrevet i samme direktivs bilag II, uden anvendelse af den relevante modpartsvægtning; herunder medregnes tillige garantiforpligtelser ved emission af værdipapirer, med fradrag af den andel, der er afgivet til andre kredit- eller finansieringsinstitutter

i) "zone A": den landezone, der er defineret i artikel 2, andet led, i direktiv 89/647/EØF

j) "zone B": den landezone, der er defineret i artikel 2, tredje led, i direktiv 89/647/EØF

k) "egenkapital": et kreditinstituts egenkapital som defineret i direktiv 89/229/EØF

l) "bestemmende indflydelse": den forbindelse, der består mellem et moderselskab og dets datterselskab, som defineret i artikel 1 og 2 i direktiv 83/349/EØF, eller en forbindelse af samme karakter mellem enhver fysisk eller juridisk person og en virksomhed

m) "gruppe af indbyrdes forbundne kunder": to eller flere fysiske eller juridiske personer, der indtil det modsatte er bevist i risikomæssig henseende anses at udgøre en enhed, idet

i) en af dem direkte eller indirekte udøver en bestemmende indflydelse på den anden eller de andre, eller

ii) der består sådanne indbyrdes forbindelser mellem dem, at der er sandsynlighed for, at hvis den ene kommer i økonomiske vanskeligheder, vil den anden eller de andre også få vanskeligheder med tilbagebetalingen. Som sådanne forbindelser betragtes navnlig:

- fælles aktionærer eller selskabsdeltagere
- fælles bestyrelsesmedlemmer
- krydsgarantier
- en direkte kommerciel indbyrdes afhængighed, der ikke på kort sigt kan erstattes af andre relationer.

ARTIKEL 2

Anvendelsesområde

Dette direktiv finder anvendelse på alle kreditinstitutter, der er meddelt den i artikel 3 i direktiv 77/780/EØF omhandlede tilladelse.

Medlemsstaterne kan undlade at anvende dette direktiv på:

a) kreditinstitutter opregnet i artikel 2, stk. 2, i direktiv 77/780/EØF

b) kreditinstitutter, der i samme medlemsstat er tilknyttet et centralorgan etableret i dette land, jf. artikel 2, stk. 4, litra a), i direktiv 77/780/EØF. Dette er ikke til hinder for nærværende direktivs anvendelse på centralorganet og forudsætter, at der for så vidt angår store engagementer føres globalt tilsyn med helheden, dvs. centralorganet samt de tilknyttede institutioner.

ARTIKEL 3

Indberetning om store engagementer

1. Kreditinstitutter indberetter deres store engagementer som defineret i stk. 2 til de kompetente myndigheder. Medlemsstaterne kan efter eget valg foreskrive, at kreditinstitutterne foretager denne indberetning

   - ved mindst én gang om året at indberette alle deres store engagementer, med løbende indberetning af alle ændringer i forhold til den årlige indberetning

   - ved mindst fire gange om året at indberette alle store engagementer.

2. Et kreditinstituts engagement med en enkelt kunde eller gruppe af indbyrdes forbundne kunder betragtes som stort, når det når op på 10% eller mere af kreditinstituttets egenkapital.

ARTIKEL 4

Øvre grænser for store engagementer

1. Et kreditinstitut må ikke med en enkelt kunde eller gruppe af indbyrdes forbundne kunder indgå engagementer for beløb, der tilsammen overstiger 25% af kreditinstituttets egenkapital.

2. Den i stk. 1 omhandlede procentsats nedsættes til 20%, når kunden eller gruppen af indbyrdes forbundne kunder er kreditinstituttets moderselskab eller et andet af dette moderselskabs datterselskaber.

3. Et kreditinstitut må ikke indgå store engagementer for beløb, som tilsammen overstiger 800% af egenkapitalen.

4. Medlemsstaterne kan stille strengere krav end de i stk. 1, 2 og 3 fastsatte.

5. Kreditinstituttet skal til enhver tid overholde de i stk. 1, 2 og 3 fastsatte øvre grænser. Disse grænser må kun overskrides, når særlige omstændigheder af midlertidig karakter gør sig gældende, og de kompetente myndigheder fastsætter i så fald en frist, inden for hvilken kreditinstituttet skal have bragt forholdene i orden.

6. Medlemsstaterne kan helt eller delvis dispensere fra bestemmelsen i stk. 2, når engagementer er indgået med det finansieringsselskab, som er kreditinstituttets moderselskab, eller med andre datterselskaber af dette finansieringsselskab, når

   a) dette finansieringsselskab indgår i det konsoliderede tilsyn med kreditinstituttet efter reglerne i direktiv ..... [tilsyn med kreditinstitutter på et konsolideret grundlag]

b) de andre datterselskaber er kreditinstitutter, finansieringsinstitutter eller virksomheder, der udøver accessorisk bankvirksomhed, og indgår i det konsoliderede tilsyn med kreditinstituttet efter reglerne i direktiv .....[tilsyn med kreditinstitutter på et konsolideret grundlag].

7. Medlemsstaterne kan helt eller delvis fravige fra bestemmelserne i stk. 1, 2 og 3 for engagementer indgået med:

a) kreditinstituttets moderselskab, når dette er et kreditinstitut underlagt tilsyn på konsolideret grundlag efter reglerne i direktiv ..... [tilsyn med kreditinstitutter på et konsolideret grundlag] eller underlagt tilsvarende regler i et tredjeland

b) kreditinstituttets egne datterselskaber, når disse datterselskaber er kreditinstitutter, finansieringsinstitutter eller virksomheder, der udøver accessorisk bankvirksomhed, og indgår i det konsoliderede tilsyn med kreditinstituttet efter reglerne i direktiv ..... [tilsyn med kreditinstitutter på et konsolideret grundlag].

8. Medlemsstaterne kan helt eller delvis fravige bestemmelserne i stk. 1, 2 og 3 for følgende engagementer:

a) aktivposter, der repræsenterer fordringer på centralregeringer eller centralbanker i zone A

b) aktivposter, der repræsenterer fordringer på De Europæiske Fællesskaber

c) aktivposter, der repræsenterer fordringer, som udtrykkeligt er garanteret af centralregeringer eller centralbanker i zone A eller af De Europæiske Fællesskaber

d) andre engagementer indgået med eller garanteret af centralregeringer eller centralbanker i zone A eller af De Europæiske Fællesskaber

e) aktivposter, der repræsenterer fordringer på centralregeringer eller centralbanker i zone B, når de lyder på og er finansieret i låntagernes valuta

f) aktivposter, som af de kompetente myndigheder er godkendt som værende tilstrækkeligt sikret ved sikkerhedsstillelse i form af værdipapirer udstedt af centralregeringer eller centralbanker i zone A eller af De Europæiske Fællesskaber

g) aktivposter, som af de kompetente myndigheder er godkendt som værende tilstrækkeligt sikret ved indlån i kontanter i det långivende institut eller i det kreditinstitut, der er långiverens moderselskab

h) aktivposter, som af de kompetente myndigheder er godkendt som værende tilstrækkeligt sikret ved indlånsbeviser udstedt af og deponeret hos det långivende institut

i) aktivposter, der repræsenterer fordringer på eller andre engagementer indgået med et kreditinstitut, som ikke indgår i dettes egenkapital i henhold til direktiv 89/299/EØF, og hvis løbetid ikke overstiger et år

j) veksler og egne veksler med en løbetid på højst et år, som bærer et andet kreditinstituts undertegning og kan rediskonteres i en centralbank

k) de obligationer, som er defineret i artikel 22, stk. 4, i Rådets direktiv 85/611/EØF[1)]

1) EFT nr. L 375 af 31.12.1985, s. 3.

l) aktivposter, der repræsenterer fordringer på det regionale eller centrale kreditinstitut, som i henhold til bestemmelser i love eller vedtægter har til opgave at foretage likviditetsudligning inden for det net af kreditinstitutter, det långivende kreditinstitut i henhold til disse bestemmelser er tilsluttet.

9. Ved anvendelsen af stk. 1, 2 og 3 kan medlemsstaterne tillægge aktivposter, der repræsenterer fordringer på eller andre engagementer indgået med eller garanteret af medlemsstaternes regionale og lokale myndigheder, 20% vægtning; medlemsstaterne kan dog også anvende nulvægtning på disse aktivposter på de i artikel 7 i direktiv 89/647/EØF fastsatte betingelser.

10. Har tredjemand til de kompetente myndigheders tilfredshed stillet sikkerhed for et engagement indgået med en kunde, kan medlemsstaterne betragte dette engagement som værende indgået med vedkommende tredjemand i stedet for med kunden.

ARTIKEL 5

Tilsyn med kreditinstitutter på konsolideret og ikke-konsolideret grundlag

1. Er et kreditinstitut hverken et moder- eller et datterselskab, føres tilsynet med dets overholdelse af bestemmelserne i artikel 3 og 4 på ikke-konsolideret grundlag.

2. Er kreditinstituttet et moderselskab, føres tilsynet med overholdelsen af bestemmelserne i artikel 3 og 4 på konsolideret grundlag efter reglerne i direktiv .....[tilsyn med kreditinstitutter på et konsolideret grundlag].

3. Er kreditinstituttet et moderselskab, kan de kompetente myndigheder, der har ansvaret for meddelelse af tilladelse til og for tilsynet med dette kreditinstitut, tillige kræve forpligtelserne i artikel 3 og 4 overholdt på underkonsolideret eller ikke-konsolideret grundlag, og det samme kan kræves af ethvert datterselskab, som er underlagt disse myndigheders godkendelse og tilsyn. Er risikospredningen inden for en bankkoncern ikke underlagt sådan kontrol, træffes der andre foranstaltninger til sikring heraf.

4. Har et datterselskab, hvis moderselskab er et kreditinstitut, fået meddelt tilladelse i en anden medlemsstat, hvori det er etableret, kræver de kompetente myndigheder, som har meddelt denne tiladelse, forpligtelserne i artikel 3 og 4 overholdt på ikke-konsolideret eller eventuelt underkonsolideret grundlag.

5. Uanset bestemmelserne i stk. 4 kan de kompetente myndigheder, der har meddelt tilladelse til et datterselskab, hvis moderselskab har hjemsted i en anden medlemsstat, ved bilateral overenskomst overdrage ansvaret for tilsynet med dets overholdelse af bestemmelserne i artikel 3 og 4 til de kompetente myndigheder, der har meddelt tilladelse til og fører tilsyn med moderselskabet. Kommissionen og Det Rådgivende Udvalg for Banklovgivning holdes underrettet om sådanne overenskomsters indhold.

ARTIKEL 6

Overgangsbestemmelser
vedrørende overskridelser af øvre grænser for store engagementer

1. Har et kreditinstitut før datoen for dette direktivs offentliggørelse i De Europæiske Fællesskabers Tidende indgået et eller flere engagementer, der overskrider maksimumsgrænserne for store engagementer eller maksimumsgrænsen for alle instituttets engagementer sammenlagt, jf. artikel 4, kræver de kompetente myndigheder, at kreditinstituttet tager skridt til at få det eller de pågældende engagementer nedbragt til det niveau, der tillades i henhold til bestemmelserne i dette direktiv.

2. Nedbringelsen af det eller de pågældende engagementer til det tilladte niveau sker efter en forud fastsat plan, der vedtages og gennemføres inden for en frist, der fastsættes af de kompetente myndigheder ud fra hensynet til en forsvarlig forvaltning og en fair konkurrence. De kompetente myndigheder underretter Kommissionen og Det Rådgivende Udvalg for Banklovgivning om den tidsplan, der er fastlagt for nedbringelsen.

3. Den i stk. 2 omhandlede frist kan kun indrømmes, for så vidt kreditinstituttet ikke har truffet dispositioner, der kan bevirke, at dets engagementer forøges i forhold til niveauet på datoen for dette direktivs offentliggørelse i De Europæiske Fællesskabers Tidende.

4. Den efter stk. 2 fastsatte frist kan ikke overstige fem år regnet fra den 1. januar 1993. Har kreditinstituttet på grundlag af en bindende aftale ydet lån med længere løbetid, kan disse dog videreføres indtil deres forfaldstidspunkt.

5. For de særlige kategorier af kreditinstitutter, der er omhandlet i artikel 4, stk. 2, i direktiv 89/646/EØF, kan medlemsstaterne i højst fem år efter den 1. januar 1993 forhøje den i artikel 4, stk. 1, fastsatte grænse til 40%. I så fald nedsættes fristen i stk. 4 til tre år, og denne treårsfrist begynder at løbe ved udløbet af det i nærværende stykke fastsatte tidsrum. De medlemsstater, der gør brug af denne mulighed, giver Kommissionen og Det Rådgivende Udvalg for Banklovgivning en begrundelse herfor med angivelse af, hvilke foranstaltninger der træffes for at få nedbragt overskydende engagementer til det tilladte niveau.

ARTIKEL 7

Senere ændringer af dette direktiv

1. Tekniske ændringer på nedennævnte områder vedtages efter proceduren i stk. 2:

   - tilpasning af definitionerne for at tage hensyn til den udvikling, der har fundet sted på finansmarkederne

   - præcisering af definitionerne af hensyn til en ensartet gennemførelse af dette direktiv

   - tilpasning af terminologien og definitionerne til senere vedtagne retsakter om kreditinstitutter og hertil knyttede forhold

   - indberetningshyppigheden, jf. artikel 3, stk. 1

   - præcisering eller udvidelse af undtagelsesbestemmelserne i artikel 4, stk. 5-9

   - fristen i artikel 6, stk. 4.

2. Kommissionen bistås af det udvalg, som er omhandlet i artikel 22, stk. 2, første afsnit, i direktiv 89/646/EØF.

Kommissionens repræsentant forelægger udvalget et udkast til de foranstaltninger, der skal træffes. Udvalget afgiver en udtalelse om dette udkast inden for en frist, som formanden kan fastsætte under hensyntagen til, hvor meget det pågældende spørgsmål haster. Det udtaler sig med det flertal, der er fastsat i Traktatens artikel 148, stk. 2, for vedtagelse af de afgørelser, som Rådet skal træffe på forslag af Kommissionen. Under afstemningen i udvalget tillagges de stemmer, der afgives af repræsentanterne for medlemsstaterne, den vægt, som er fastlagt i nævnte artikel. Formanden deltager ikke i afstemningen.

Kommissionen vedtager de påtænkte foranstaltninger, når de er i overensstemmelse med udvalgets udtalelse.

Er påtænkte foranstaltninger ikke i overensstemmelse med udvalgets udtalelse, eller hvis der ikke er afgivet nogen udtalelse, forelægger Kommissionen straks Rådet et forslag til de foranstaltninger, der skal træffes. Rådet træffer afgørelse med kvalificeret flertal.

Har Rådet ikke truffet nogen afgørelse inden udløbet af en frist på tre måneder regnet fra forslagets forelæggelse for Rådet, vedtages de foreslåede foranstaltninger af Kommissionen.

ARTIKEL 8

Afsluttende bestemmelser

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv den 1. januar 1993. De underretter straks Kommissionen herom.

   Når medlemsstaterne vedtager disse love og administrative bestemmelser, henvises der deri til dette direktiv, eller de ledsages ved offentliggørelsen af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

ARTIKEL 9

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den

På Rådets vegne

Formand

FINANSIERINGSOVERSIGT

Dette forslag vil ikke påføre De Europæiske Fællesskabers budget nogen omkostninger.

ANALYSE AF DET FORESLÅEDE DIREKTIVS KONSEKVENSER FOR KONKURRENCEEVNEN OG BESKÆFTIGELSEN

I. Direktivets hovedbegrundelse

Hovedformålet med dette direktiv er at forbedre og styrke tilsynet med kreditinstitutter i Fællesskabet for så vidt angår risikokoncentration.

II. De berørte virksomheders karakteristika

Direktivet er rettet mod kreditinstitutter, hvis virksomhed er lovreguleret.

I betragtning af de krav, der stilles til startkapital og egenkapital i artikel 4 og 10 i direktiv 89/646/EØF, er det tvivlsomt, om der skulle være mange små og mellemstore virksomheder blandt de kreditinstitutter, der falder ind under direktivet.

Der er i øvrigt ikke tale om nogen særlig regional koncentration.

III. Hvilke direkte forpligtelser påhviler der virksomhederne?

Direktivforslaget pålægger de pågældende virksomheder, dvs. kreditinstitutterne, pligt til at indberette deres store engagementer til de kompetente myndigheder, ligesom deres store engagementer skal holdes inden for en vis andel af deres egenkapital (25% af egenkapitalen for enkeltengagementer, 800% for alle store engagementer tilsammen).

IV. Hvilke forpligtelser kan der eventuelt pålægges virksomhederne indirekte via de lokale myndigheder?

De berørte virksomheder vil ikke kunne få pålagt nogen forpligtelser af de lokale myndigheder.

V. Er der truffet særlige foranstaltninger til fordel for små og mellemstore virksomheder? Hvilke?

Forslaget tager sigte på at forbedre tilsynet med en form for lovreguleret virksomhed (bankvirksomhed), og det berører således slet ikke små og mellemstore virksomheder. Det bemærkes desuden, at eftersom forslaget har til formål at begrænse kreditinstitutters store engagementer, er det usandsynligt, at det vil kunne føre til en begrænsning af kreditinstitutternes engagementer med små og mellemstore virksomheder.

VI. Hvilken virkning forventes der

a) forvirksomhedernes konkurrenceevne?

b) for beskæftigelsen?

a) Eftersom forslaget tager sigte på at etablere et mere fuldstændigt tilsyn med kreditinstitutternes virksomhed, kan det ventes at ville mindske risikoen for, at disse bliver ude af stand til at indfri deres forpligtelser, hvilket ikke kan undgå at få positiv indvirkning på deres resultater og på stabiliteten inden for denne sektor i almindelighed.

b) Direktivforslaget forventes ikke at få nogen indvirkninger på beskæftigelsen

VII. Er arbejdsmarkedets parter blevet hørt? Hvad er deres indstilling?

Repræsentanter for lønmodtagerne er blevet underrettet om, at Kommissionen havde tli hensigt at udarbejde dette direktiv, som ikke vil få nogen indvirkning på deres stilling.

Hvad virksomhederne angår, har der fundet uformelle samråd sted med den europæiske banksammenslutning, EF's sparekasseforening, de kooperative bankers sammenslutning og den europæiske realkreditsammenslutning.

Som helhed har disse brancheorganisationer accepteret princippet om, at der indføres nærmere regler for store engagementer.

ISSN 0254-1459

KOM(91) 68 endelig udg.

DOKUMENTER

DA **09**

Katalognummer : CB-CO-91-158-DA-C
ISBN 92-77-71342-9

SALGSPRIS	til og med 30 sider: 3,50 ECU	for hver 10 sider derudover: 1,25 ECU

Kontoret for De Europæiske Fællesskabers Officielle Publikationer
L-2985 Luxembourg